

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 2360

Dosar nr. .X./32/2012

Ședința publică de la 28 februarie 2013

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. împotriva Sentinței nr.X din 18 mai 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă intimata – pârâtă Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, reprezentată prin consilier juridic X, cu delegație la dosar, lipsind recurenta – pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. și intimata – reclamantă SC .X. SA.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termen, fiind scutit de plata taxei de timbru.

Se mai învederează că din partea intimății – reclamante a fost depusă întâmpinare prin care s-a invocat excepția lipsei de obiect a recursului.

Înalta Curte, constatând că nu mai sunt chestiuni prelabile de discutat, acordă cuvântul părților prezente în raport cu recursul formulat.

Intimata – pârâtă Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, prin consilier juridic, lasă recursul la aprecierea instanței, în raport de motivele formulate și de susținerile reclamantei – intimății formulate în întâmpinare cu privire la desființarea actului administrativ a cărui suspendare se solicită.

Înalta Curte, în temeiul art.150 din Codul de procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Circumstanțele cauzei.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal sub nr. .X./32/2012 reclamanta S.C. .X. S.A a solicitat suspendarea executării măsurilor dispuse prin decizia de impunere nr. FNT .X./22.02.2012, decizia de modificare a bazei de impunere, raportul de inspecție fiscală și dispoziția privind măsurile stabilite de organul de inspecție fiscală. Totodată a solicitat încetarea oricărei forme de executare.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a făcut obiectul unei inspecții fiscale desfășurate în perioada 1.09.2010 – 16.02.2012, rezultatul acesteia fiind materializat în actele fiscale a căror suspendare o solicită.

A apreciat reclamanta că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de suspendare atât sub aspect procedural cât și pe fond făcând trimitere la dispozițiile art.215 al.2 Cod procedură fiscală, art. 14 din Legea nr. 554/2004 și la Recomandarea nr. R/89/13.09.1989 a Comitetului de Miniștri din cadrul Consiliului Europei.

În esență s-a arătat că există un caz justificat întrucât există o serioasă îndoială asupra legalității actelor fiscale contestate.

Cu referire la paguba iminentă s-a arătat că executarea silită imediată ar afecta grav activitatea reclamantei prin imposibilitatea participării la licitații.

Reclamanta a completat cererea chemând în judecată și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, completând și motivele care converg în formarea convingerii că există iminența unui prejudiciu viitor și previzibil cu efecte asupra activității reclamantei.

Astfel, s-a arătat că la data de 02.04.2012 a luat la cunoștință că deja s-a trecut la executarea silită prin neînregistrarea în mod corespunzător a plăților curente efectuate în vederea achitării obligațiilor lunare.

Prin întâmpinare, D.G.F.P. .X. a solicitat respingerea cererii considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.14 din Legea nr. 554/2004.

S-a solicitat introducerea în cauză a A.N.A.F. pentru opozabilitate dar și având în vedere dispozițiile H.G. nr. 386/2007 coroborate cu art. 3 al. 1) și 3) Cod procedură fiscală.

Hotărârea instanței de fond.

Prin Sentința nr.X din 24 mai 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. S.A., în contradictoriu cu pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. și s-a dispus suspendarea executării deciziei de impunere nr. F-NT-.X./22.02.2012 până la pronunțarea instanței de fond.

Prin Încheierea din Camera de Consiliu din data de 1 august 2012 s-a dispus îndreptarea erorilor materiale strecurate în dispozitivul sentinței civile nr. X/2012 în sensul menționării „în contradictoriu cu Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili” și a menționării „sentinței” în loc de „deciziei” și „24 mai” în loc de „18 mai”.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că obiectul cererii îl constituie cererea de suspendare a executării măsurilor dispuse prin decizia de impunere nr. FNT .X./22.02.2012 prin care s-a stabilit ca obligație suplimentară de plată, reprezentând impozit, suma de X lei și X lei majorări de întârziere ca o consecință a constatării nedeductibilității din punct de vedere fiscal a unor cheltuieli, precum și obligația de plată a T.V.A. în cuantum de X lei și X lei majorări.

S-a arătat în considerentele sentinței atacate că se relevă un caz bine justificat în accepțiunea art. 14 coroborat cu art. 2 lit. t) din Legea nr. 554/2004 care să determine suspendarea deciziei de impunere.

Astfel, s-a reținut că singurul act administrativ fiscal care produce efecte juridice sub aspectul raporturilor de drept fiscal este decizia de impunere, raportul de inspecție fiscală fiind un act premergător în accepțiunea art. 18 din Legea nr. 554/2004, iar decizia de reverificare și cea privind măsurile sunt consecința deciziei de impunere.

În ceea ce privește decizia de impunere s-a apreciat că există indicii de nelegalitate față de împrejurarea că reclamanta a depus diligențe necesare în scopul informării adecvate asupra situației financiare a contribuabilului S.C. X S.R.L., contribuabil care, susțin organele fiscale, era inactiv.

Astfel, s-a reținut că pe site-ul M.F.P. acesta poate fi vizualizat ca fiind contribuabil activ astfel că, o eventuală neactualizare a datelor nu poate atrage, la o analiză sumară, incidența art. 11 alin.12 din Legea nr. 571/2003.

Mențiunile de pe site-ului M.F.P. (fila 38 dosar) coroborate cu adresa emisă de Sector 6 invocate de reclamantă sunt de natură a crea o îndoială asupra legalității actelor de impunere.

Cu referire la obligațiile stabilite ca urmare a tranzacțiilor efectuate cu S.C. X S.R.L. București, instanța a reținut că imposibilitatea organului fiscal de a stabili realitatea și legalitatea tranzacțiilor ca urmare a nepredării evidenței contabile către lichidatorul judiciar nu poate atrage, la prima vedere, nedeductibilitatea cheltuielilor, câtă vreme reclamanta deține documente înregistrate în evidența contabilă.

Concluzionând, s-a arătat că aceste împrejurări sunt suficiente în crearea convingerii că există un caz bine justificat așa cum este definit de art. 2 lit. t) din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește celelalte apărări referitoare la facturile emise de S.C. X S.R.L., S.C. CX S.A. și S.C. X .X., instanța a considerat că analiza acestora presupune verificarea pe fond a consecințelor depunerii unei declarații rectificative astfel că nu pot fi avute în vedere la soluționarea cererii de suspendare.

Având în vedere că prin reținerea sumelor virate cu titlu de taxe, contribuții lunare curente în contul obligațiilor stabilite prin actele contestate, este perturbată activitatea societății, instanța de fond a constatat îndeplinită și cea de-a doua condiție prevăzută de art. 14 din Legea nr. 554/2004.

Cu referire la legitimarea procesuală a D.G.F.P. .X., instanța a reținut că aceasta are calitate procesuală pasivă câtă vreme raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere au fost emise de aceasta, iar împrejurarea că reclamanta se află în prezent în administrarea fiscală a D.G.A.F. din cadrul A.N.A.F. conferă legitimare procesuală și acesteia din urmă.

Recursul.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs recurenta – pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea cererii de recurs, a arătat în esență că hotărârea s-a dat cu aplicarea greșită a prevederilor HG nr. 386/2007 pentru modificarea HG nr. 495/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor și a HG nr. 495/2007 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, art. III - V, ale art. 33 alin 1) și 3) din Codul de procedura fiscală republicat, cu modificările ulterioare precum și ale art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată precum și că hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină.

În drept, cererea de recurs a fost întemeiată pe dispozițiile art. 304 ind. 1 Cod procedură civilă.

Procedura în fața instanței de recurs

Intimata – reclamantă SC .X. SA a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei de obiect a recursului urmare a desființării în totalitate a actului administrativ a cărui suspendare a fost cerută și admisă prin sentința recurată, prin Decizia nr. X/17.08.2012 pronunțată de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul ANAF, depusă la dosar.

S-a solicitat obligarea recurentei – pârâte la plata cheltuielilor de judecată, conform ordinului de plată depus.

Considerentele și soluția instanței de recurs:

Sub aspectul situației de fapt se reține că în perioada 01.09.2010 – 05.01.2012 (cu o perioadă de suspendare de la 21.10.2010 până la 24.10.2011)

s-a desfășurat inspecția fiscală de către D.G.F.P. .X. la contribuabilul S.C. .X. S.A., perioada supusă verificării fiind iulie 2007 – decembrie 2010.

Rezultatul verificărilor s-a materializat în raportul de inspecție fiscală nr. X FNT 128 din 22.02.2012.

În baza acestuia s-au emis decizia de impunere privind obligațiile fiscale stabilite suplimentar nr. FNT X/ 22.02.2012 prin care s-a stabilit ca obligație suplimentară de plată, reprezentând impozit, suma de X lei și X lei majorări de întârziere.

Prin aceeași decizie s-au stabilit și obligația de plată a T.V.A. în cuantum de X lei și X lei majorări.

S-a solicitat instanței în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004 suspendarea actelor organelor fiscale prin care societatea reclamantă a fost obligată la plata unor obligații fiscale suplimentare în sumă totală de X lei.

Singurul act administrativ fiscal care produce efecte juridice sub aspectul raporturilor de drept fiscal este decizia de impunere.

Prin sentința recurată s-a dispus suspendarea executării Deciziei de impunere nr. F-NT-.X./22.02.2012 până la pronunțarea instanței de fond.

Împotriva Deciziei de impunere nr. F-NT-.X./22.02.2012 reclamanta a formulat și contestație la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, solicitând anularea întregii proceduri și a actelor administrative fiscale încheiate, precum și suspendarea executării acesteia.

Prin Decizia nr. X din data de 17.08.2012 pronunțată de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul MFP – ANAF a fost desființată Decizia de impunere nr. F-NT-.X./22.02.2012 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală emisă de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice .X. – Activitatea de Inspecție Fiscală, pentru suma de X lei.

Avându-se în vedere că executarea deciziei de impunere a fost suspendată prin sentința atacată până la pronunțarea instanței de fond, iar actul administrativ a fost desființat, se va reține că cererea de suspendare întemeiată pe dispozițiile art.14 din Legea nr.554/2004 și recursul declarat împotriva soluției de suspendare, a rămas fără obiect.

Referitor la cheltuielile de judecată solicitate de către intimata - reclamantă, Înalta Curte reține că cererea este în acord cu dispozițiile art. 274 alin.(1) din Codul de procedură civilă potrivit cu care *„Partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată.”*, respectiv plata sumei indicate, reprezentând onorariul de avocat.

În concluzie, în temeiul art.312 alin.(1) teza I Cod procedura civilă coroborate cu art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004 modificată și completată,

recursul urmează să fie admis, dispunându-se casarea sentinței atacate și respingerea ca rămasă fără obiect a acțiunii.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. împotriva Sentinței nr.X din 18 mai 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca rămasă fără obiect.

Obligă recurenta pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. la plata sumei de X lei, reprezentând cheltuieli de judecată către intimata – reclamantă SC .X. SA

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 28 februarie 2013.

X